

Het cosmopolitisch realisme van G. Driessen: een weerwoord

G. Extra, Katholieke Universiteit Brabant, Tilburg

Mij is gevraagd om een kort weerwoord op de reactie van G. Driessen naar aanleiding van mijn bijdrage over OET. Ik beperk me tot hoofdlijnen en ga voorbij aan veel details. In mijn bijdrage heb ik willen aangeven wat de consequenties zijn van een benadering van OET in termen van achterstandsbestrijding of cultuurbeleid voor de doelgroepen, doelstellingen, doeltalen en evaluatie van OET. Het realisme van Driessen gaat aan een bespreking van de met deze uitgangspunten gepaard gaande keuze-vraagstukken voorbij (afgezien van zijn pleidooi om WVC in plaats van O&W voor cultuurbeleid te laten betalen) en richt zich vooral op problematische aspecten van het OET zoals dat vooralsnog vorm krijgt. Deze problemen worden door mij niet ontkend en in mijn bijdrage ook onderkend. Anders dan Driessen suggereert, houd ik voorts geen pleidooi voor een ongelimiteerde uitbreiding van doelgroepen over generaties heen en evenmin spreek ik een voorkeur uit voor onderwijs in niet-standaardtalen.

Waar het om gaat is dat de overheid zich tot nu toe heeft beperkt tot zeer wisselende argumenten voor OET, maar zich om doelstellingen en inhouden van OET in termen van vaardigheid in de betrokken talen nauwelijks bekommerd heeft. Dit staat in schril contrast tot de vele inspanningen gericht op het formuleren van kerndoelen en eindtermen voor alle andere talenonderwijs in Nederland. Kern van de bespreking van OET in het rapport *Ceders in de tuin* is dat het multiculturele karakter van de Nederlandse samenleving in het algemeen en van Nederlandse scholen in het bijzonder steeds meer zichtbaar en hoorbaar wordt en dat voor de wetgeving en vormgeving van OET

een visie van overheidswege nodig is die verder reikt dan het bestrijden van achterstanden. Ik heb naar Zweden en Australië verwezen als voorbeelden van landen die de legitimiteit van OET op cultuurpolitieke grondslag baseren. Het zou van cosmopolitisme getuigen om van de rationale achter deze grondslag kennis te nemen, alsmede van de daaruit voortvloeiende consequenties voor de inrichting van OET. Dat de overheid zich daarbij ook moet laten leiden door haalbaarheids- en doelmatigheidsoverwegingen wordt door mij - opnieuw - niet ontkend. Dergelijke overwegingen moeten echter inperkingen en geen substituuft vormen van expliciet geformuleerde beleidsprincipes en beleidscriteria.